

Джек УЕББ

ЛЮБОВНИЙ ЛИСТ

ОПОВІДАННЯ

З англійської переклав Євген ЛЕВЧЕНКО

Похорон відбувся похмурого, дошового дня наприкінці однієї з триденних злив, що залишають у Південній Каліфорнії мало не стільки ж дюймів опадів. Коли опускали сірий металевий ящик, земля збоку ями обвалилася, і цим порушилась механічна правильність церемонії.

Священик, Шоун не знав його імені, прибрав вигляду страстотерпника, чому не дуже сприяла його нежить. З півдесятка інших осіб, що стояли біля могили, Шоун знав тільки Дерріка. Він одійшов від невеликого гурту і рушив назад до повороту асфальтової дороги.

З усіх присутніх інтерес являла лише дівчина. Вона приїхала у червоному «олькс-вагені». Він перетнув мокрий моріжок з таким розрахунком, щоб вийти до її невеликого автомобіля. Йому вдалося принаймні угледіти реєстраційний номер: Т Н-866.

Коли він відчинив дверцята своєї автомашини, до нього підійшов Деррік.

— Що ви тут робите?

Шоун глянув на чоловіка з відділу по розслідуванню вбивств.

— Спостерігаю. Хто ця дівчина?

Деррік пропустив запитання повз вуха.

— Хто вас найняв?

Шоун зіткнув.

— Харкін,— сказав він. — Вони не бажають, щоб я робив вашу роботу.

— Як розуміти ваш жарт?

— Ви шукаєте того, хто це зробив. Я хотів би знати, що він украв. Саме це хоче знати Харкін. Чи можемо ми працювати разом?

Деррік засміявся.

— А навіщо, чорт забирай?

— Іноді мені попадаються цікаві речі,— примирливо сказав Шоун.
— У даному випадку,— сказав Деррік,— трояндовий кущ. — Він знову засміявся.
Мікі Шоун ладен був дати відповідь на це, але промовчав.
— Що ви можете сказати про цю дівчину? — спитав він.
Деррік відвернувся і подивився у бік кладовища. Шоун жалкував, що він нагадав про неї.

— Нічого,— сказав Деррік. — Абсолютно нічого, якщо ви що-небудь намацаете, Мікі, дасте мені знати. — Тепер він не засміявся.

— Звичайно,— сказав Шоун. Він вставив ключ запалювання і пристібнув пояс.

Т Н-866, сказав він подумки і машинально махнув Дерріку рукою, але агент уже йшов назад до могили. Тепер він, мабуть, поговорить з дівчиною, бо вона стала важливою особою. Шоун поспішив покинути це місце скорботи і зупинився там, де були телефонна будка і пиво. Він сів у кутку, звідки міг бачити гори. Вони були вкриті снігом, дощ змив смог, і вони були знову такі ж чисті й красиві, як і у часи його дитинства.

Він замовив обід і зразу ж зателефонував у Пасадену. Маршалл сказав, що зараз же телеграфує у Сакраменто і до двох годин одержить відповідь. Шоун сказав, що він буде дуже вдячний. Маршалл спитав, чи можлива їхня зустріч найближчим часом.

— Певна річ,— сказав Шоун і додав, що він заплатить за обід. На цьому вони закінчили розмову. Коли він повернувся з телефонної будки, пиво вже стояло на столі. Він пив його, дивлячись на гори. Йому жаль було Маршалла, але ще більше жаль себе. Незабаром вони повинні пообідати разом, так тому й бути. Але те, що було, вже не вернеться.

Він знизав плечима і подумав про Джозефа Мадріагу, якого він залишив на кладовищі, коли обвалився край ями. Ця людина заслужила гідного поховання хоча б за те, що їй пощастило створити дивовижну річ. І, очевидно, не важливо, що Мадріага порушив деякі правила та настанови, важливо те, що він створив неймовірне чудо. Так важливо, що його за це вбили.

Шоун дивився на сніг, який лежав на верховинах гір. Мадріага, якому на час смерті сповнився п'ятдесят один рік, як Маршалл і як він, Шоун, був холостяком. Він працював садівником у розсаднику Харкіна. Рівно п'ятнадцять днів тому він приніс у кабінет Джеймса Харкіна блакитну троянду і поклав її на стіл. Тільки одну зрізану квітку.

— Передаю справу у ваші руки,— сказав Мадріага Харкіну. — Це моя квітка, плід моєї праці. Я хочу, щоб ви визначили, чи пелюстки не пофарбовані і чи не влито фарбу через стебло. Потім ми поговоримо.

— Блакитний її колір,— сказав Харкін Шоуну,— був схожий на колір агапантусу, ясно-блакитної лілії з берегів Нілу. Ніколи ще не було троянди подібного кольору.

Шоун розпитував, а Харкін пояснював. Він розповів, що садівникам пощастило вивести гарні троянди бузкового й лілового кольору. Найкраща з-поміж них була троянда під назвою «стерлінг». А ще були «лілова принцеса», «пісня Парижа», «лілова чарівниця». Але блакитної троянди не було. Вони, квітникарі-комерсанти, все ще були дуже далекі від створення по-справжньому блакитної квітки, так само, як від створення чорної.

— Блакитна троянда, мабуть, принесла б і чималий прибуток? — спитав Шоун.
Харкін знизав плечима.

— Патентування, дослідження, щоб переконатися, що цей вид усталився, обійтися в п'ятдесят тисяч доларів. Протягом кількох років грошей доведеться витратити набагато більше. Великі прибутки від роздрібного продажу почнуться через п'ять років.

— Блакитна троянда,— спитав Шоун,— пройшла перевірку?

Так, сказав Харкін, але попередив, що одна квітка ще не кущ, як одна ластівка ще не робить літа. Перший бутон вводив в оману багатьох аматорів-квітникарів і навіть багатьох фахівців. Але та троянда дійсно була блакитна, бо немає ніяких доказів, що квітку зафарбували ззовні чи зсередини.

З тих пір і до тієї фатальної ночі, коли Мадріага помер, ситуація склалася досить заплутана. Коли його знову викликали у контору Харкіна, він запросив за виведену троянду десять тисяч доларів. Не вважаючи навіть за потрібне торгуватися, Харкін звинуватив Мадріагу у тому, що він забрав корені цього виду і насіння з дослідної ділянки розсадника. Мадріага, не довго думаючи, послав свого хазяїна до біса і сказав, що на троянду можуть знайтися інші покупці.

Потім Мадріага помер наглою смертю, і трояндovі кущі на грядці за його невеликим бунгало були так суцільно вирвані з корінням, що важко було визначити, які з них вкрадені, а які ні.

Шоун зітхнув і взявся за біфштекс, яйця та смажену картоплю. Харкін був дурень і Мадріага теж. Але Харкін також попередив, щоб він не гаяв часу, бо затримка може бути фатальна. Таких великих комерційних квітникарів, як фірми «Джексон і Перкінс», «Герман і Армстронг», можна було не брати до уваги. У цій справі ніякі пропозиції людей, подібних до Мадріаги, не будуть навіть розглянутися без швидкого наукового дослідження, до того ж дуже ретельного дослідження, бо кожен з великих підприємців, захищаючи свої нововведення з запалом, гідним паризького будинку мод, звичайно знав,

що значить конкуренція, а також дуже добре був знайомий з інтересами і здібностями тих небагатьох фахівців, що створювали нові сорти троянд, фахівців, які були такі ж рідкісні, як і майстерний шеф-кухар. Так ось, за словами Харкіна, це міг бути або другорядний квітникар, якому конче потрібна квітка, що завоює ринок, і який готовий був піти на ризик, тайтися ще рік-два в умовах повної невідомості, перш ніж вийти на ринок з блакитною трояндою, або який-небудь безпринципний ділок, настільки добре знайомий з квітникарством, що він був упевнений: цей кущ троянди обіцяє великий прибуток.

Потім Шоун поставив два запитання: по-перше, якщо блакитна троянда таки з'явиться через один-два роки, то чи можна буде її яким-небудь чином зв'язати з однією тільки квіткою Мадріаги. Відповідь: ні. По-друге, в деякій мірі друге запитання:

— Чи можна взагалі створити блакитну троянду?

— Певна річ, можна,— відповів Харкін.

— Яким чином? — спитав Шоун.

— Не яким, а коли,— сказав йому Харкін. Він розповів про те, як голландський ботанік Гуго де Фріс довів, що еволюції також властиві раптові стрибки, як і неквапливо му поважному прогресу. Шоу тоді відчув холод, як і зовсім недавно, на кладовищі.

Попоївши, Шоун знову проіхав повз кладовище. Яму закопали, а на підставці яскраво майорів один тільки вінок від працівників фірми Харкіна. Могила була обкладена дерном. Дув холодний вітер, і все вказувало на те, що знову піде дощ.

Похмура погода не сприяла рішучості Шоуна розслідувати цю справу. Десь, мабуть, був трояндовий кущ, а на ньому принаймні одна троянда, кущ, що був викопаний з грядки за невеличким будиночком Мадріаги. На що може здатися вирваний з корінням кущ?

На зворотному шляху у місто він заїхав до Пасадени. Маршалл був дуже радий зустрітися з ним. Маршалл був невеликий на зірст, рожевошокий товстун, та його півстолітній вік виказували сивий чубчик волосся і сліпучо-ріжева лисина. Коли вони поздоровкались, він, не випускаючи руки Шоуна, торкнув його за плече.

— Давно ми не бачились, Мікі,— сказав він. А потім, згоряючи від нетерпіння додав: — В мене є для тебе корисна інформація. Авто зареєстровано на ім'я Шерлі Дерфі, що мешкає за адресою: Марігольд Лейн, 119, квартира Б. А як щодо того званого обіду? Тільки не думай, що ти мені щось винен, Мікі.

— О сьомій у п'ятницю,— сказав Шоун. — Замовиш собі кімнату в готелі «Стар Шерт».

— Чудово,— сказав Маршалл,— це буде просто здорово, Мікі. Нам буде що згадати.

Шоунові стало ще тяжче на душі. Що можна було сказати Маршаллові? З тих пір як тебе вигнали з поліції, минуле краще не згадувати. Шоун згадав, як сміявся Деррік. Клятий Деррік, незлобливо подумав він.

Вулиця Марігольд Лейн була у старому районі Алгамбри. Будинок був споруджений у двадцятих — на початку тридцятих років: рожевий тиньк. Критий черепицею. Декілька старих, гарних пальм біля фасаду будинку, а в усьому іншому він являв собою прямо-кутну коробку зі зварними зализними гратами і входом, до якого вели п'ять сходинок. Квартира «Б» була зліва на першому поверсі.

Двері відчинила дівчина, вбрана у вовняний, рожевого кольору халат. Прочинені двері трималися на ланцюжку.

— Чого вам треба? — спитала бліда русява худенька дівчина, фігура її ледве угадувалася в цій одежі при тьмяному свіtlі.

— Я бачив вас сьогодні на похороні. Я хотів би поговорити про Джозефа Мадріагу.

— Навіщо?

Шоун зважився.

— Мій клієнт вважає, що Джо, мабуть, був злодієм, що Джо привласнив його речі. Мое завдання знайти їх. Якщо він каже неправду, я хотів би в цьому пересвідчитися.

— Ви — приватний детектив,— промовила дівчина. — Сержант Деррік говорив мені про вас.

— То, може, мені не слід вас турбувати? — сказав Шоун. — Вирішувати вам, міс Дерфі.

Вона підвела праву руку і зняла ланцюжок з дверей.

— Заходьте, містере...

— Шоун, Мікі Шоун,— відповів він.

Вона привела його у невелику вітальню, обставлену старомодними меблями, що дісталися, мабуть, від її матері.

— У мене є кава. Бажаєте?

«Самітня дівчина»,— подумав Шоун.

— З великим задоволенням.

Він зняв плащ, невеликого зросту, худорлявий чоловік з густим сивим волоссям, кучерявим по краях. Вона повернулася з двома чашками кави і поставила блюдечка на чорний столик біля канапи. На столику лежали гарне декоративне скляне яйце, східна статуетка з рожевого дерева і книжка у блакитній палітурці, на якій друкованими, витіюватими літерами було написано: китайська поезія. Вони сіли навпроти одне одного. Шоун незлобливо пив каву і чекав.

— Ви казали,— нарешті промовила дівчина,— що хотіли б пересвідчитися, що ваш клієнт брехун. Я вважаю, ви маєте на увазі Харкіна.

Він кивнув головою.

— Навіщо?

— Що навіщо?

— Харкін платить вам. Навіщо ви хотіли упевнитися, що він брехун? — Вона не торкалася до своєї чашки кави.

— Я не казав, що я хотів би, міс Дерфі. Я повинен знайти троянду. Я хотів сказати, що я не знаю, від кого чув, що Джо Мадріага був злодієм. Я вважаю, що він був дуже імпульсивний, недалекий чоловік. Відомості, які повідомив мені Харкін, наводять на думку, що ваш друг не відзначався далекоглядністю. Він був вашим другом, чи не так?

— Другом? — На її очах з'явилися слози. І раптом Шоун зрозумів, що вона зовсім не нікчемна, що вона ніжна, потайна і, певно, навіть приваблива.

— Що ви можете сказати про Джо?

— Вам? — Раптом в її очах спалахнув яскравий, майже неймовірний вогник.

— Можливо, я навіть на вашому боці,— лагідно сказав Шоун. — Я просто хотів би поговорити з вами.

Дівчина вийняла з кишени паперовий носовик і провела ним по худорлявому обличчю.

— Вибачайте, містер Шоун, але саме цей сержант Деррік, ну, він казав дещо про вас.

Шоун обережно поставив чашку на блюдечко, боячись, щоб вона не помітила, як тремтять його пальці.

— Я не маю сумніву,— тихо сказав він. — Сержант Деррік, у той час полісмен Деррік, був людиною, яка безпосередньо відповідає за мое звільнення з поліції Лос-Анджелеса. Він, часом, не казав, що проти мене як полісмена не було висунуто ніякого обвинувачення? А може, він згадував, що я звільнився тому, що невинна людина не може бути посаджена у в'язницю за злочин, якого вона не скочувала, бо Деррік і деякі інші службовці поліції не могли не помітити те, що звичайно називається «доведеним фактом збочення».

Шоун торкнувся її худорлявої руки.

— Я певен, що він не казав про це. Я впевнений також, що немає ніяких підстав накидати вам цю досить неприємну інформацію. Я тільки хотів сказати, що управління зробило невдалий вибір, доручаючи Дерріку вести цю справу. Джо Мадріага був холостяком у п'ятдесят один рік. У цьому у нас є щось спільне. Йому пощастило створити диво краси. Воно, це диво, і занапастило його. Ось чому я тут, міс Дерфі, і я не думаю, що сержант Деррік знайшов би взаєморозуміння з Джо Мадріагою.

— Ви твердите, що Джо Мадріага був гомосексуаліст?

Шоун глянув на неї.

— А я, по-вашому, гомосексуаліст?

— Яке це має значення? — в її очах спалахнув вогник.

— Найбезпосередніше,— просто сказав Майк Шоун.

Біля дверей пролунав дзвінок.

— Пробачте,— полегшено зітхнувши, сказала Шерлі Дерфі. Він чув, як вона відчинила двері і сказала:

— Так?

Потім почулася метушня, і Шоун вийшов слідом за нею у передпокій. Це був один з тих чоловіків, які були на кладовищі. «Схожий на коханця леді Чаттерлей»,— подумав Шоун.

Побачивши Шоуна, чоловік відпустив дівчину і штовхнув її до детектива, потім захряснув ногою двері, засунувши руку у кишеньку, витяг револьвер і махнув ним у бік вітальні. Вони всі повернулися до вітальні. Він стояв, пильно дивлячись на Шоуна, явно збитий з пантелеїку,

— Чому б нам не сісти? — запропонував Шоун. Він обійшов кавовий столик і сів на канапу. Перед ним лежали чужі незнайомі привабливі речі: книжка, скляне яйце, східна фігурка та всі ці чащечки й бліздця. Шерлі все ще стояла скита страхом, не знаючи, що робити.

— Чому б і вам не сісти? — сказав Шоун дівчині.

Міс Дерфі повільно обійшла столик і сіла на протилежному боці канапи. Вона кидала погляд то на чоловіка, то на Шоуна, але майже не відривала очей від руки з пістолетом.

Детектив підбадьорливо посміхнувся.

— Що вас привело сюди, сер? — спітав він, злегка стукаючи пальцями по краю стола. Тепер він остаточно переконався, що цей чоловік просто дурень і дилетант.

— Ви були на похороні,— сказав чоловік,— але не з нею. Що вам тут потрібно?

— Я представляю містера Харкіна,— коротко сказав Шоун.

— Ви брехло!

— Нічого подібного,— спокійно сказав Шоун. — А кого представляєте ви, сер?

Громило різко повернувся до Шерлі.

— Ти говорила з Харкіном, так? І навіть після того, що він зробив із Джо?

— Харкін не купував троянду,— швидко сказав Шоун. — І нікого не забивав.

— Заткни пельку!

— З якої речі? — відрізав Шоун. — Ви б не змогли з розумом потратити п'ятдесят тисяч доларів, якби вони опинились у ваших руках.

— Про що ти базікаєш? — здоровань підійшов до нього. — Встань, вилупку!

— Слухаюсь, сер! — сказав Шоун. Він підвівся, потягнувши за собою кавовий столик, потім підняв його і з усієї сили штурнув в обличчя здорованя. Пролунав постріл, куля пішла вбік. Що було далі, Шерлі Дерфі бачила, наче в тумані. Вона лише помітила, як Шоун носаком черевика вибив з руки здорованя револьвер. Їй здалося, що Шоун, наче танцюючи, стрибнув, скопив скляне яйце зі столика і вдарив здорованя за вухом. Здоровань обм'як, а Шоун стояв поряд і з збентеженою посмішкою дивився на ней.

— Сподіваюсь, столик не дуже постраждав,— сказав він.

Він знову поставив столик на ніжки, поклав на місце яйце, книжку і нарешті статуетку з рожевого дерева, обережно тримаючи її тонкими пальцями, наче кришталеву вазу.

— Вважаю, все гаразд. Якщо одірвалася палітурка книжки, я допоможу полагодити її. Я знаю людину, яка відмінно вміє це робити. А от чашки і блюдця навряд чи зможу справити.

— Містер Шоун,— вона раптом глянула широко розплющеними, надзвичайно темними очима, наче з них зняли шори.

— Так? — він нахилився над нерухомою постаттю.

— Гадаю, мені слід було б подякувати вам.

Шоун знизав плечима.

— Ви знаєте цю людину?

— Так, здається, знаю.

— Він — із розсадника?

Вона кивнула головою.

— Друг Джо Мадріаги?

— Напевно, так.

Шоун звично обшукав одежду чоловіка. Він знайшов згорнутий аркуш паперу, розгорнув його, швидко прочитав, знову згорнув і кинув на стіл, потім глянув на дівчину.

— У вас є адвокат, хороший, певна річ.

— Адвокат?

— Добре, я можу це уладнати. А тепер ось що: у вас є міцна мотузка, шматок мотузки для розвішування білизни?

— Ні,— потім, подумавши, сказала: — Тільки шпагат від пакунків. Тут усі користуються спільними мотузками.

— А пара дротяніх вішалок для одягу?

— Гадаю, що є.

— Принесіть, будь ласка, та швидше.

— Хіба ви не будете дзвонити до поліції?

— Через кілька хвилин. Спершу нам треба поговорити. Це дуже важливо. Принесіть вішалки.

Біля дверей вітальні вона повернулася і сказала:

— Ми зчинили багато галасу, містер Шоун. Що будемо робити?

— Нічого,— сказав Шоун. — Ви були б здивовані, коли б дізналися, як важко іноді розпізнати джерело гучного і несподіваного звуку, особливо тоді, коли він лунає тільки раз. Дротяні вішалки для одягу — швидше, будь ласка. Я не хотів би знову бити нашого відвідувача.

Вона повернулася з дротяними вішалками і з подивом дивилася, як він зробив пару манжетів з одної вішалки і зв'язав їх дротом з другої.

— Цілком підійдуть,— сказав Шоун.

— Ви дуже сильна людина,— сказала вона.

— Тепер їх роблять уже не з такого цупкого дроту,— злегка посміхнувшись, сказав він.

— Тепер важливо, не гаючи часу, поговорити з вами. Поліція вкрай незадоволена, якщо їй дуже довго не доповідають.

— Про що говорити, містер Шоун?

— Про вас і Джо Мадріагу,— сказав детектив. — Напевно, він дуже кохав вас.

— Мене? Джо?

— Так,— дуже,— повторив Шоун. — Розкажіть мені, міс Дерфі.

Вона пильно подивилася на нього і в той же час прицінювалась, вирішувала, пригадувала нещодавній постріл. Нарешті вона сказала:

— Здається, ви сказали, що він у чомуусь був схожий на вас. Можливо, я не зрозуміла і все це не розумію. Він обробляв землю, вирощував рослини. Я вважала його майже старим, гарним старим. Але тільки не спочатку. Років два тому я купила у нього розсаду квітів — петуній, циній. Вони не виросли. Я розсердилася і знову пішла до розсадника. Містер

Мадріага, Джо, спитав мене, де я намагалася їх виростити. Я розказала йому про тутешню квартиру, про невеликий дворик на східному боці,— вона показала,— між цим будинком і тим, що поряд. Я не думаю, що це входило до його обов'язків, але він дав мені невелику азалію у бляшанці, замість рослин, що пропали. Він сказав мені, щоб я тримала цей паросток в горщику, тому що ґрунт у цих двориках часто виснажений. Потім я купувала ще азалії, камілі, фуксії, папороть. Я не могла собі дозволити купити їх усі відразу, купувала по одній. Але всі вони повиростали. Кінець кінцем ми стали чудовими друзями, зустрічалися кожен раз, коли я отримувала зарплатню і купувала щось нове. Нарешті він спитав, чи може він прийти подивитися мій дворик. Все пішло на добре, містере Шоун. Він прийшов знову, приніс хімікалії для відновлення родочості ґрунту. Він приносив розсаду дитячих сліз і адантуму. Так, він приносив мені багато чудових рослин. Я можу показати вам їх тут. — Вона підвелася, і вони обійшли чоловіка, що лежав непритомний на підлозі. Він застогнав.

— Пробачте,— сказав Шоун. Він опустився на коліна і засунув у рот чоловіка носову хусточку замість кляпа. Потім він оглянув дворик. Реальність так приголомшила його, що все, що він побачив, здавалось фантастикою. Шоун анітрохи не розбирався у рослинах, у нормативах і методізі вирощування, що дали змогу створити таке диво. Тільки тут, між стіною і будинком, на малесенькій ділянці під відкритим небом була така краса. У той час як більшу частину чудових квітів вирощували у садах, тут було зміщення усіх видів рослин,— серед зелені то тут, то там спалахували яскраві барви.

— Навіть орхідея є,— сказала Шерлі Дерфі. — Вона торкнула неймовірно яскраву квітку в кошику, що висів на стіні будинку.

— І ні одної троянди? — спитав Шоун.

— О, ні, тут їй не місце,— сказала дівчина. — Троянди люблять сонце, говорив мені Джо. Навіть сніжно-білі квіти частіше усього мають золотаву серцевину. Троянди торкнуті сонцем, сказав він.

Шоун повернувся і подивився на неї.

— І все ж, міс Дерфі, у вас є троянда.

Вона похитала головою, в очах заблищають сльози.

— Так, є,— тихо сказав Шоун. — Де-небудь на осонні. Ось чому забили Джо.

— Через мене? — Вона стиснула кулаки, наче хотіла вдарити його.

Він схопив її за руки.

— Ні,— різко сказав він,— не через вас, а тому, що він створив диво. — Він вийшов разом з Шерлі Дерфі з розкішного рослинного світу і повів її знову у вітальню, де лежав на підлозі зв'язаний чоловік. Його очі світилися страхом, як у тварини, що попала у пастку. Шоун не звернув на нього ніякої уваги. Тримаючи її за обидві руки, він обійшов з нею навколо столу і посадив на канапу, а сам стояв, дивлячись на неї згори.

— Ось ця людина,— сказав він,— забила Джо за те, що Джо дав вам троянду, за те, що він не зміг знайти її. Я навіть підоозрюю, що він примушував Джо, аби той вимагав десять тисяч доларів від Харкіна. Це не схоже ні на Джо, ні на те, що розказали мені ви, ні на те, що було насправді. Навіть ціна була хибна. Далі десяти тисяч мрії цього бовдура не сягли.

Шоун замовчував і взяв зі столу складений аркуш паперу.

— Джо, мабуть, залякали. Ось його остання воля і заповіт. Разом з тим це і любовний лист до вас.

Дівчина прочитала лист, що був написаний кострубатим почерком на аркуші паперу, видраного з блокнота. Вона глянула на детектива, і на очах її тепер з'явилися справжні сльози.

«Блакитна Шерлі,— прочитала вона. — Це єдина гідна річ, якій я можу дати це ім'я. Це моя троянда, моя власна, з моєго власного саду. Вона створена моїми руками».

— Саме це я і маю на увазі, говорячи про хорошого адвоката,— сказав Шоун. — Мое завдання — знайти цю троянду, а не віддати її Харкіну. Де вона, міс Дерфі?

— Гаразд, я вам скажу,— зрештою відповіла Шерлі Дерфі. — Однаково її знайдуть.

— Вона помовчала і торкнулась його руки. — Ви — мій єдиний друг.

«Щастя тобі»,— подумав Шоун.

Потім вони пішли на другий поверх, де жила місіс Берджер. На балконі у великому глечику з землею була ця троянда. У неї було півдюжини бутонів, всі такі ж блакитні, як і нільська лілія.

— Я би з радістю позбулася її,— сказала вдова Берджер, звертаючись до Шерлі. — У неї надто неприродний колір, завжди почуваєш якийсь неспокій, коли дивишся на неї ввечері. Дайте мені краще чарівну троянду рожевого кольору, як у Цецілії Брунер.

— Дамо,— пообіцяв Шоун.

— Певна річ,— сказала місіс Берджер і поплескала дівчину по руці.

— Мені подобається ваш новий друг, Шерлі,— сказала вона.

Потім вона спустилася по сходах, щоб подзвонити у поліцію і підібрати скалки розбитої порцелянової чашки.